

Технически параметри

номинална стойност – 2 лева;
метал – мед с проба 999/1000;
тегло – 16.4 г;
диаметър – 34.2 мм;
гурт – гладък;
качество – мат-гланц, висше;
година на емисия – 2012 г.
тираж – все още не е окончателен

Автор на художествения проект:

Ваня Димитрова

Емитент: Българска народна банка
1000 София, пл. „Княз Александър I“ № 1

Монетата е изработена в Монетен двор ЕООД.
1528 София, Гара Искър ул. 5006 № 6



Technical Characteristics

nominal value – 2 leva;
metal – Cu 999/1000;
weight – 16.4 g;
diameter – 34.2 mm;
edge – flat;
quality – proof;
year of issue – 2012;
mintage –

Artistic design of the coin:

Vanya Dimitrova

Issued by the Bulgarian National Bank
1, Knyaz Alexander I Square, 1000 Sofia

The coin is minted in the Bulgarian Mint.
6, Gara Iskar, 5006 Str., 1528 Sofia



© Българска народна банка 2012
© Катя Зографова, текст, 2012
© Питър Скип, превод, 2012

© Bulgarian National Bank 2012
© Katya Zografova, text, 2012
© Peter Skipp, translation, 2012

125 години от рождението на Димчо Дебелянов

медна възпоменателна
монета от серията „Български творци“



125 Years since the Birth of Dimcho Debelyanov

Copper Commemorative
Coin of the ‘Bulgarian Artists’ Series

БЪЛГАРСКА
НАРОДНА
БАНКА



BULGARIAN
NATIONAL
BANK

Димчо Дебелянов (1887 – 1916) е най-нежният елегичен поет в българската литература. „Бездомник в нощта“, залутан между спомена за „белоцветните вишни“ на патриархалния роден дом и безприютността в големия град...

Темпераментен, понякога скандален бохема със свободен дух, но несравнимо чист човек, в лириката си той изживява символистичната драма на пределно усложнената индивидуалност:

*Аз умирам и светло се раждам –
разнолика, нестройна душа,
през деня неуморно изграждам,
през нощта без пощада руша.*

Любовното чувство в стиховете му е невероятно богато – от трагиката на разлъката между мъжа и жената от „Аз искам да те помня все така“ до красивата еротика на брачното „Жертвоприношение“.

Съвършеният му стих е мигновено различим, стаил топлота и зов за споделеност, което го прави близък на всички поколения читатели, извън школите и модите на времената. Единствено него сред българските поети наричаме на малко име. Димчо Дебелянов загива като доброволец на фронта на 29 години, изричайки всеопрощаващите думи: „... мъртвият не ни е враг“ („Един убит“).

Приживе поетът няма издадена книга. Брилянтните му стихове виждат бял свят през 1920 г., събрани и подготвени за печат от приятелите му Николай Лилив, Димитър Подвързачов и Константин Константинов. През 1931 г. по инициатива на кръжеца „Живо слово“ и на Подвързачов костите му са пренесени от далечния Демир Хисар в родната Копривщица. Три години по-късно на гроба му е поставен скулптурният шедьовър „Майка“ на Иван Лазаров.

Катя ЗОГРАФОВА,
директор на Националния литературен музей



Димчо Дебелянов
28 март 1887 – 2 октомври 1916 г.


Dimcho Debelyanov
28 March 1887 – 2 October 1916

Dimcho Debelyanov (1887–1916) was Bulgaria's most tender and maudlin poet: a 'nocturnal drifter' midway between remorse for 'the white cherry blossom' of his patriarchal birthplace and urban alienation.

A temperamental and oft-outrageous Bohemian, he was at heart untainted, channelling the drama of highly intricate and sensitive souls into his writing:

*I die, and am reborn in light:
Of many facets, yet no symmetry,
Erecting bravely in the day
Dismantling pitilessly at night.*

Debelyanov's romantic sentiment was incomparably rich, covering the range from the heartbreak of parting lovers in *I shall ever recall you thus* to the emotive nuptial eroticism of *The Sacrifice*.

Debelyanov's faultless verse is immediately recognisable by its warm invitation to mutuality, rendering it close to readers of all ages and remote it from the constraints of literary schools or transient fashion. He is the sole Bulgarian poet to be better known by his first name. As fate would have it, none other than this deeply humanitarian poet had to fall at 29 while a Great War volunteer. By then, he had exonerated all combatants: 'the dead: no longer our foes' (*A Casualty*).

The poet saw no publications while living. Collated for print by friends Nikolay Liliev, Dimitar Podvarzachov, and Konstantin Konstantinov, his brilliant verse saw light of day only in 1920. In 1931 the Zhivo Slovo circle and Podvarzachov moved his remains from distant Demir Hisar to his native Koprivshtitsa. Three years later Ivan Lazarov set his masterpiece figure of the poet's waiting mother upon the grave.

by Katya Zografova,
Director, the National Literature Museum